

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) P. O.

b) J. O.

zastoupeni advokátkou Mgr. Ester Šamajovou
sídlem U Stromovky 1501/11, 736 01 Havířov

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

osoby zúčastněné na řízení: 1) **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**

sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

2) **ČEZ Distribuce a. s.**

sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín-Podmokly

3) **J. B.**

4) **Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a. s.**

sídlem 28. října 1235/169, 709 00 Ostrava-Mariánské Hory

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. MSK 137343/2016, ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 3. 2017 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. MSK 137343/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Havířova, odboru stavebního a silničního správního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 7. 2016, č. j. MMH/24131/2016-10, jímž bylo na základě žádosti spol. ČEZ Distribuce a. s. rozhodnuto o umístění stavby nazvané „*H. Bludovice X, B., přípojka NNk - rozšíření distribuční sítě NN v délce cca 96 m v k. ú. Horní Bludovice*“ na pozemcích parc. č. X v katastrálním území Horní Bludovice. Společně s napadeným rozhodnutím žalobci navrhuji rovněž zrušení rozhodnutí stavebního úřadu.

II. Žalobní důvody

2. Žalobci zejména namítají, že stavební úřad i žalovaný (dále také jako „správní orgány“) nesprávně a v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v energetickém zákoně posoudili skutečný charakter stavby - elektrické přípojky. Ačkoliv je pojem distribuční soustava v ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), vymezen poměrně široce a mohlo by se zdát, že pod tuto definici spadá i předmětná přípojka, která má vést mezi jediným objektem a distribuční sítí, tak smyslem citovaného ustanovení rozhodně nebylo vybavit provozovatele distribuční soustavy (energetickou společnost) nástroji k rozšiřování distribuční sítě v individuálních případech, nýbrž toliko za situace, kdy je na rozšíření dán veřejný zájem, přičemž přítomnost veřejného zájmu je nutno náležitě zkoumat a posuzovat v každém jednotlivém případě. Je-li tedy zřízení elektrické přípojky v zájmu jednotlivce (v tomto případě vlastníka jediné nemovitosti), nemůže se jednat o problematiku kolize mezi zájmem společnosti na rozšiřování distribuční sítě, nýbrž o kolizi zájmů dvou jednotlivců; není tedy a priori dán důvod, aby vlastnické právo žalobců ustupovalo vlastnickému právu paní J. B. Uvedenému odpovídá i zákonné rozlišování tzv. elektrické přípojky nízkého napětí, která slouží k připojení jediné nemovitosti a kterou zákonodárce záměrně vyňal z režimu rozšiřování distribuční sítě právě pro absenci veřejného zájmu na jejich zřizování. S ohledem na uvedené mají žalobci za to, že správní orgány v předmětné věci postupovaly v rozporu s energetickým zákonem, když stavbu schválily v režimu rozšiřování distribuční sítě, přestože se o rozšíření distribuční sítě, jak jej má energetický zákon na mysli, fakticky nejedná.

3. Žalobci dále namítli, že s nimi trasu přípojky nikdo neprojednal; poukázali rovněž na procesní pochybení žalovaného, který změnu rozhodnutí provedl, aniž by to bylo nutné k odstranění vad rozhodnutí, a dále na „(ne) dodržení postupu pro průběh řízení stanoveného primárně stavebním zákonem“.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

4. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Totožnou námitku žalobci uváděli již v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, že dotčená stavba má charakter elektrické přípojky ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy (ČEZ Distribuce a. s.), je nutno ji považovat za součást distribuční soustavy a v územním řízení tudíž žadatel nemusí prokázat právo k pozemku dle ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a nevyžaduje se ani souhlas vlastníka pozemku dle ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu, pro kterou je možno pozemek vyvlastnit. Žalovaný dále odkázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016-40 a ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83), dle které o vyvlastnění není rozhodováno v územním řízení, ale v samostatném vyvlastňovacím řízení; stavební úřad si pouze může učinit úsudek o předběžné otázce, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit, a není tedy jeho úkolem odůvodňovat, v čem spatřuje veřejný zájem, neboť by tím vybočil z předmětu územního řízení. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobců stran rozlišování elektrických přípojek, neboť jediným kritériem, dle kterého lze považovat tu kterou elektrickou přípojku za součást distribuční soustavy, je pouze její vlastnický režim, a nikoliv počet nemovitostí, které jsou jejím prostřednictvím připojeny.
5. V replice k vyjádření žalovaného uvádějí žalobci obdobné argumenty jako v žalobě s tím, že skutečným důvodem, proč spol. ČEZ Distribuce rozšiřuje distribuční síť o přípojku k nemovitosti ve vlastnictví paní B., je nezdařený pokus o dosažení dohody o zřízení věcného břemene. Dotčená elektrická přípojka nízkého napětí není součástí distribuční soustavy a provozovatel této soustavy tudíž není oprávněn pro její realizaci dosáhnout vyvlastnění práva odpovídajícího věcnému břemenu.

IV. Stanovisko osob zúčastněných na řízení

6. J. B. uvedla, že je již čtyři roky bez elektrického zdroje, stará elektrická přípojka je přeseknutá, přesto se vede exekuce na její odstranění; těší se, že bude konečně mít elektřinu. ČEZ Distribuce a.s. se připojila ke stanovisku žalovaného a zdůraznila, že má povinnost zřídit elektrickou přípojku na své náklady a odrazem této její povinnosti je to, že elektrická přípojka je součástí distribuční soustavy a je ve veřejném zájmu. Ostatní zúčastněné osoby se ve věci nevyjádřily.

V. Skutková zjištění

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že stavební úřad obdržel dne 16. 3. 2016 žádost společnosti ČEZ Distribuce a. s. o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „H. Bludovice X, B., přípojka NNk - rozšíření distribuční sítě NN v délce cca 96 m v k. ú. Horní Bludovice“ na pozemcích parc. č.X v katastrálním území Horní Bludovice. Z průvodní i technické souhrnné zprávy vypracované Ing. F. S. (autorizovaným inženýrem pro technické zařízení staveb) bylo zjištěno, že účelem výstavby je rozšíření distribuční sítě

spol. ČEZ Distribuce a. s. Opatřením ze dne 15. 4. 2016 oznámil stavební úřad účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení územního řízení. Dne 2. 5. 2016 uplatnil u stavebního úřadu své námitky žalobce b) - uvedl, že podle jeho názoru se nejedná o rozšíření distribuční sítě, nikdo s ním neprojednal trasu přípojky, elektrická přípojka na pozemek parc. č. X již navíc existuje a je ve vlastnictví paní B., nesouhlasí se stavbou pilíře na hranici s jeho pozemkem. Téhož dne uplatnila své námitky u stavebního úřadu i žalobkyně a), když uvedla obdobné námitky jako žalobce b). Dne 29. 7. 2016 vydal stavební úřad pod č. j. MMH/24131/2016-10 rozhodnutí, kterým umístil stavbu nazvanou „*H. Bludovice X, B., přípojka NNk - rozšíření distribuční sítě NN v délce cca 96 m v k. ú. Horní Bludovice*“ na pozemcích parc. č. X. Proti tomuto rozhodnutí podali dne 23. 8. 2016 samostatná odvolání mj. i žalobci, přičemž stěžejní žalobní námitka týkající se posouzení skutečného charakteru stavby (elektrická přípojky) byla uplatněna již v těchto odvoláních, a tudíž se stala předmětem přezkumu řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k uvedené námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že projednávaná stavba má charakter elektrické přípojky ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy (ČEZ Distribuce a. s.), je nutno ji považovat za součást distribuční soustavy a v územním řízení tudíž žadatel nemusí prokázat právo k pozemku dle ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a nevyžaduje se ani souhlas vlastníka pozemku dle ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobci v rozsahu shora uvedených žalobních námitek v nynějším soudním řízení.

8. U jednání konaného dne 20. 6. 2018 žalobci odkázali na veškerou argumentaci obsaženou v písemných podáních s důrazem na nesprávné posouzení charakteru stavby a otázky veřejného zájmu. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nebylo povinností žalované zkoumat v tomto případě konkrétní veřejný zájem. V závěrečném návrhu zástupce žalobců uvádí, že skutečnost, že veřejný zájem měl být zkoumán, vyplývá i z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2016-83.

VI. Právní posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, *k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem. Podle odstavce 3 téhož ustanovení, jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.*
11. Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona *se pro účely tohoto zákona rozumí v elektroenergetice distribuční soustavou vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České*

republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. (zdůraznění podtržením provedl krajský soud).

12. Úprava elektrické přípojky je obsažena v § 45 energetického zákona, přičemž elektrická přípojka nízkého napětí definována není, týká se jí však výslovně odstavec 2 tak, že elektrickou přípojku nízkého napětí zřizuje na své náklady a) v zastavěném území podle zvláštního právního předpisu^{4d)} provozovatel distribuční soustavy, b) mimo zastavěné území podle zvláštního právního předpisu^{4d)}, je-li její délka do 50 m včetně, provozovatel distribuční soustavy, c) mimo zastavěné území podle zvláštního právního předpisu^{4d)}, je-li její délka nad 50 m, žadatel o připojení. Podle odstavce 4, vlastníkem přípojky je ten, kdo uhradil náklady na její zřízení.
13. Podle ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona přenos elektriny, přeprava plynu, distribuce elektriny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu. Pro provádění stavby sloužící k vyvedení výkonu z výrobní elektriny zřizované a provozované ve veřejném zájmu a liniové stavby nezbytné k jejímu řádnému provozu nebo stavby, která je součástí přenosové soustavy, přepravní soustavy, distribuční soustavy, zásobníku plynu, rozvodného tepelného zařízení nebo zdroje tepelné energie připojeného k rozvodnému tepelnému zařízení, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění.
14. Namítají-li žalobci nesprávné posouzení skutečného charakteru stavby (elektrická přípojka) s tím, že stavba byla v rozporu se zákonem schválena v režimu rozšiřování distribuční sítě, pak bylo nezbytné se zabývat rozsahem pojmu „distribuční soustava“, tj. zda předmětná elektrická přípojka tvoří distribuční soustavu, jak ji vymezuje ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona. Z tohoto ustanovení vyplývá, že elektrická přípojka je tehdy součástí distribuční soustavy, pokud je ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; vlastnictví je jediné kritérium, které zákon pro zařazení elektrické přípojky do distribuční soustavy stanoví. Není rozhodné ani množství napojených žadatelů, ani charakter přípojky. Názor žalobců, že zákon vyjmul elektrickou přípojku nízkého napětí z rozsahu distribuční sítě, není správný, neboť nemá v energetickém zákoně oporu; zákon u elektrických přípojek nízkého napětí pouze určuje osobu zřizovatele (§45 odst. 2 energetického zákona). Pakliže žalobci nijak nerozporují skutečnost úhrady nákladů na zřízení přípojky, resp. žádá z jejich žalobních námitek nezpochybňuje osobu hradící tyto zřizovací náklady, vycházel krajský soud z toho, že náklady na zřízení přípojky nesl provozovatel distribuční soustavy ČEZ Distribuce a. s.; konečně, tuto skutečnost nezpochybnila ani samotná ČEZ Distribuce a.s. Vzhledem k tomu, že vlastníkem elektrické přípojky je podle shora uvedeného ten, kdo nesl náklady na její zřízení, je elektrická přípojka ve vlastnictví ČEZ Distribuce a. s. Je –li ve vlastnictví ČEZ Distribuce, a. s., tvoří tato přípojka v souladu s citovaného ustanovením § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona distribuční soustavu. Žalovaný tak správně posoudil charakter stavby jako elektrické přípojky a tato žalobní námitka není důvodná.
15. K další námitce žalobců, že k „rozšíření distribuční sítě“ došlo toliko v individuálním případě, v zájmu jednotlivce, a není zde tudíž na rozšíření sítě dán veřejný zájem, krajský soud uvádí, že posuzováním veřejného zájmu v územním řízení se již v minulosti zabývala judikatura. V rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, Nejvyšší správní soud uvedl, že „o vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno

samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem... Stavební úřad (popř. žalovaný) již dále nemusel zkoumat, zda jsou fakticky splněny všechny podmínky podle zákona o vyvlastnění, a nebylo jeho úkolem odůvodňovat, v čem spatřuje veřejný zájem ve smyslu § 3 odst. 1 tohoto zákona, neboť tím by vybočil z předmětu územního řízení.“ Ačkoliv v nynějším případě nebylo pro stavební úřad směrodatné znění ustanovení § 170 stavebního zákona týkající se účelů vyvlastnění, neboť bylo třeba užít speciálního ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, tak závěry zde vyřčené lze aplikovat i na posuzovaný případ.

16. *Ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona jednoznačně stanoví, že „... distribuce elektriny... se uskutečňuje ve veřejném zájmu... pro provádění stavby, která je součástí... distribuční soustavy... lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění. Předmětná elektrická přípojka je součástí distribuční soustavy, neboť je ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; za splnění této podmínky tedy přímo energetický zákon připouští možnost omezení vlastnického práva v řízení podle zákona o vyvlastnění, v němž bude řešena právě otázka veřejného zájmu, pro niž ovšem v územním řízení není dle závěrů dosavadní rozhodovací praxe místo. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016-40, v němž uzavřel, že „stavební úřad v územním řízení zkoumá základní podmínky pro možnost vyvlastnění, tedy zda je pro konkrétní navrhovanou stavbu dán stavebním zákonem nebo jiným zvláštním zákonem vyvlastňovací titul v tom smyslu, že pro daný účel zákon připouští možnost pozemek i vyvlastnit, resp. možnost zřízení věcného břemene rozhodnutím vydaným v řízení o vyvlastnění pro případ, že nelze téhož dosáhnout smlouvou s vlastníkem pozemku. V projednávané věci je tedy rozhodující, zda se v posuzovaném případě jedná o stavbu distribuční soustavy ve smyslu energetického zákona. Zkoumat konkrétní podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku dle § 3 – 5 zákona o vyvlastnění nepřísluší stavebnímu úřadu v územním řízení, ale vyvlastňovacímu úřadu v následném řízení vedeném dle zákona o vyvlastnění.“*
17. *Krajský soud tak uzavírá, že předmětná elektrická přípojka je ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy, neboť náklady na její vybudování nesl tento provozovatel, v důsledku vlastnického vztahu k přípojce je tato součást distribuční soustavy, tj. spolu s dalšími zařízeními ji tvoří. Za daných podmínek energetický zákon pro provádění této stavby explicitně umožňuje omezení vlastnického práva v řízení podle zákona o vyvlastnění, přičemž s ohledem na uvedenou judikaturu je to právě vyvlastňovací úřad, kdo je nadán pravomocí k posuzování veřejného zájmu na prováděné stavbě. Žalovaný se tak správně při posouzení charakteru stavby jako elektrické rozšíření distribuční soustavy nezabýval veřejným zájmem na tomto rozšíření, neboť při vydání územního rozhodnutí veřejný zájem není relevantní. Stejně tak není relevantní, zda má elektrická přípojka sloužit*

k napojení k nízkému napětí a pouze pro jednotlivce, neboť jediné rozhodující je to, zda se jedná o rozšíření distribuční sítě, či nikoliv. Pro účely územního rozhodnutí, pro splnění předpokladů pro vyhovění žádosti o územní rozhodnutí, jak vyplývají ze shora citovaných odstavců 2 a 3 ustanovení § 86 stavebního zákona, není proto v posuzovaném případě souhlas vlastníka nutný, jak žalovaný správně uzavřel v napadeném rozhodnutí; jeho nesouhlas není překážkou vydání územního rozhodnutí, právo k tomuto cizímu pozemku si však žadatel – stavebník musí zajistit před realizací stavby.

18. Žalobci dále namítali, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně přistoupil ke změně odůvodnění, a dále namítali blíže nespecifikované nedodržení postupu pro průběh stavebního řízení. Žalobci však neuvádějí, zda a jakým způsobem tyto případné vady měly vliv na zákonnost rozhodnutí, a krajský soud se proto touto námitkou nezabýval; podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. totiž mohou mít procesní pochybení za následek zrušení rozhodnutí pouze za předpokladu, že mají vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, což z tvrzení žalobců nevyplývá.
19. Žalobci nakonec namítali, že trasa vedení přípojky s nimi nebyla projednána. K tomu krajský soud dodává, že stavební zákon neukládá žadateli projednat trasu přípojky s vlastníkem pozemku; ukládá však stavebnímu úřadu vypořádat se s námitkami účastníků řízení, přičemž námitky podle § 89 odst. 4 stavebního zákona mohou směřovat k tomu, že záměrem jsou dotčena jejich práva. Žalobci však žádnou konkrétní námitku o dotčení svých práv zamýšlenou trasou elektrické přípojky nevznášeli. Ani tato námitka není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

20. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek není důvodná, krajský soud proto žalobu postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.). Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně užil kritérium rozhodné pro povahu stavby, tj. vlastnické právo k přípojce, od něhož se nadále odvíjela otázka posouzení, zda má být dotčená stavba budována v režimu rozšiřování distribuční sítě, či nikoliv.
21. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil v řízení žádné povinnosti, v důsledku jejichž plnění by těmto osobám vznikly náklady, rozhodl soud tak, že žádné z osob zúčastněných na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. června 2018

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje